RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

10. februar 2000 *

I de forenede sager T-32/98 og T-41/98,

Nederlanse Antillen ved advokaterne M.M. Slotboom og P.V.F. Bos, Rotterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat M. Loesch, 11, rue Goethe,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved de juridiske konsulenter T. van Rijn og P.J. Kuijper, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

støttet af

* Processprog: nederlandsk.

Kongeriget Spanien ved statens advokat, N. Díaz Abad, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Spaniens Ambassade, 4-6, boulevard Emmanuel Servais,

intervenient,

hvorunder der i sag T-32/98 er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 2352/97 af 27. november 1997 om særlige foranstaltninger for indførsel af ris med oprindelse i de oversøiske lande og territorier (EFT L 326, s. 21) og i sag T-41/98 om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 2494/97 af 12. december 1997 om udstedelse af importlicenser for ris henhørende under KN-kode 1006 med oprindelse i de oversøiske lande og territorier som led i de særlige foranstaltninger, der blev indført ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2352/97 (EFT L 343, s. 17),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger, og dommerne K. Lenaerts og J. Azizi,

justitssekretær: fuldmægtig A. Mair,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 21. september 1999,

afsagt følgende

Dom

Relevante retsregler

1 Nederlandene omfatter, ud over deres europæiske del, De Nederlandske Antiller og øen Aruba. De to sidstnævnte enheder hører til de oversøiske lande og territorier (OLT), der opregnes i EF-traktatens bilag IV (efter ændring nu bilag II), og hvis associering med Fællesskabet er omfattet af den nævnte traktats fjerde del.

De relevante bestemmelser i traktaten

2 EF-traktatens artikel 131 (efter ændring nu artikel 182 EF) bestemmer i stk. 2, at »formålet med associeringen er at fremme den økonomiske og sociale udvikling i [OLT] og at oprette nære økonomiske forbindelser mellem disse og Fællesskabet som helhed«.

3 EF-traktatens artikel 132, nr. 1 (nu artikel 183, stk. 1, EF), bestemmer, at »medlemsstaterne anvender i deres samhandel med [OLT] samme regler, som de i henhold til denne traktat anvender indbyrdes«.

4 EF-traktatens artikel 133, stk. 1 (efter ændring nu artikel 184, stk. 1, EF), bestemmer, at »varer med oprindelse i [OLT] nyder ved indførsel til medlemsstaterne godt af den fuldstændige afskaffelse af tolden mellem medlemsstaterne, som gradvis finder sted i overensstemmelse med denne traktats bestemmelser«.

5 EF-traktatens artikel 134 (nu artikel 185 EF) bestemmer, at »såfremt toldsatsernes niveau for varer hidrørende fra tredjeland ved indførsel til et [OLT], når bestemmelserne i artikel 133, stk. 1, finder anvendelse, vil kunne fremkalde omlægninger af samhandelen til skade for en medlemsstat, kan denne begære, at Kommissionen foreslår de øvrige medlemsstater nødvendige foranstaltninger for at afhjælpe denne situation«.

6 Ifølge EF-traktatens artikel 136 (efter ændring nu artikel 187 EF) fastlægger Rådet de nærmere retningslinjer for OLT's associering med Fællesskabet.

OLT-afgørelsen, afgørelsen om midtvejsrevision og forskellige foranstaltninger truffet i 1997

7 I henhold til traktatens artikel 136 udstedet Rådet den 25. juli 1991 afgørelse 91/482/EØF om de oversøiske landes og territoriers associering med Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 263, s. 1, herefter »OLT-afgørelsen«).

8 OLT-afgørelsens artikel 101, stk. 1, og artikel 102 bestemte, indtil de blev ændret den 30. november 1997: »Varer med oprindelse i OLT fritages for told og afgifter med tilsvarende virkning ved indførsel i Fællesskabet.

[...]

Fællesskabet anvender hverken kvantitative restriktioner eller foranstaltninger med tilsvarende virkning ved indførsel af varer med oprindelse i OLT.«

9 OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1, bestemmer, at Kommissionen efter proceduren i afgørelsens bilag IV kan træffe beskyttelsesforanstaltninger over for indførsler af varer med oprindelse i OLT. OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 2, og artikel 110 behandler de betingelser, som disse foranstaltninger skal opfylde.

10 Ifølge artikel 240 anvendes OLT-afgørelsen for en periode på ti år fra den 1. marts 1990. I denne artikel bestemmes ligeledes i stk. 3, at Rådet inden udløbet af den første periode på fem år ved enstemmig afgørelse på forslag af Kommissionen, ud over de finansielle bidrag fra Fællesskabet for den anden periode på fem år, i givet fald fastlægger de eventuelle ændringer af OLT-afgørelsen, som OLT's kompetente myndigheder ønsker, eller de ændringer, som Kommissionen eventuelt foreslår på baggrund af egne erfaringer eller i forbindelse med de ændringer, der er til forhandling mellem Fællesskabet og AVS-staterne (Afrika, Caribien og Stillehavet). De således fastlagte eventuelle ændringer tager form af en »afgørelse om midtvejsrevision«.

11 Den 24. november 1997 udstedte Rådet i henhold til artikel 240, stk. 3, afgørelse 97/803/EF om midtvejsrevision af OLT-afgørelsen (EFT L 329, s. 50, herefter »afgørelsen om midtvejsrevision«). Denne afgørelse begrænser indførslerne af ris og sukker fra OLT til Fællesskabet.

12 Sagsøgeren har anlagt sag med påstand om annullation af afgørelsen om midtvejsrevision ved Retten (sag T-310/97). I henhold til EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har præsidenten for Arrondissementsrechtbank, Haag (Nederlandene), anmodet Domstolen om at udtale sig om denne afgørelses gyldighed (sag C-17/98). Ved kendelse af 16. november 1998 (sag T-310/97, De Nederlandske Antiller mod Rådet, Sml. II, s. 4131) udsatte Retten sag T-310/97 indtil afsigelsen af Domstolens dom i sag C-17/98.

13 I løbet af 1997 gav OLT-afgørelsen Kommissionen anledning til at træffe en række foranstaltninger i henhold til artikel 109, navnlig i sektoren for indførsel af ris.

14 Ved forordning (EF) nr. 304/97 af 17. februar 1997 om beskyttelsesforanstaltninger mod indførsel af ris med oprindelse i OLT (EFT L 51, s. 1) traf Rådet de første beskyttelsesforanstaltninger, der begrænsede indførslerne til Fællesskabet af ris med oprindelse i OLT mellem den 1. januar 1997 og den 30. april 1997. Kongeriget Nederlandene og selskabet Antillean Rice Mills anlagde sag med påstand om annullation af denne forordning, henholdsvis ved Domstolen (sag C-110/97) og ved Retten (sag T-41/97). Ved kendelse af 16. november 1998 (sag T-41/97, Antillean Rice Mills mod Rådet, Sml. II, s. 4117) erklærede Retten sig inkompetent i sag T-41/97 til fordel for Domstolen, for at denne kunne træffe afgørelse om annullationspåstanden.

15 Ved forordning (EF) nr. 1036/97 af 2. juni 1997 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af ris med oprindelse i OLT (EFT L 151, s. 8) fastsatte Rådet nye beskyttelsesforanstaltninger, som begrænsede indførslerne til Fællesskabet af ris med oprindelse i OLT mellem den 1. maj 1997 og den 30. november 1997. Sagsøgeren og Kongeriget Nederlandene anlagde sag med påstand om annullation af denne forordning, henholdsvis ved Retten (sag T-179/97) og ved Domstolen (sag C-301/97). Ved kendelse af 16. november 1998 (forenede sager T-163/97 og T-179/97, De Nederlandske Antiller mod Rådet og Kommissionen, Sml. II, s. 4123), erklærede Retten sig ligeledes inkompetent til fordel for Domstolen i sag T-179/97.

16 Ved forordning (EF) nr. 2352/97 af 27. november 1997 om særlige foranstaltninger for indførsel af ris med oprindelse i OLT (EFT L 326, s. 21) traf Kommissionen en tredje række beskyttelsesforanstaltninger, hvorefter der skal udstedes importlicenser for ris med oprindelse i OLT og stilles en bankgaranti svarende til 50% af den told, der normalt gælder for den mængde ris, for hvilken der ansøges om importlicenser. Denne forordning bestemte desuden, at hvis de mængder, der er indgivet ansøgning om, overstiger den månedlige mængde på 13 300 tons ris, og denne overskridelse risikerer at medføre alvorlige forstyrrelser på Fællesskabets marked, foretager Kommissionen visse foranstaltninger over for ansøgninger, der overskrider denne tærskel på 13 300 tons. Forordningen trådte i kraft den 1. december 1997.

17 Den 12. december 1997 udstedte Kommissionen forordning (EF) nr. 2494/97 om udstedelse af importlicenser for ris henhørende under KN-kode 1006 med oprindelse i OLT som led i de særlige foranstaltninger, der blev indført ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2352/97 (EFT L 343, s. 17). Den udelukkede bl.a. udstedelse af importlicenser fra den 3. december 1997 og suspenderede indgivelse af nye ansøgninger om importlicenser indtil den 31. december 1997.

18 Forordning nr. 2352/97 blev ophævet ved artikel 14 i Kommissionens forordning nr. 2603/97/EF af 16. december 1997 om gennemførelsesbestemmelser for ordningen for import af ris med oprindelse i AVS-staterne samt i OLT (EFT L 351, s. 22) i henhold til OLT-afgørelsens artikel 108a, som ændret. Sagsøgeren anlagde ligeledes sag med påstand om annullation af denne forordning ved Retten (sag T-52/98). Ved kendelse af 11. februar 1999 (sag T-52/98, De Nederlandske Antiller mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser) udsatte Retten sag T-52/98 indtil afsigelsen af Domstolens dom i sag C-17/98.

Retsforhandlinger

19 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 24. februar 1998 har sagsøgeren anlagt sag med påstand om annullation af forordning nr. 2352/97 (sag T-32/98).

20 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 6. marts 1998 har sagsøgeren anlagt sag med påstand om annullation af forordning nr. 2494/97 (sag T-41/98).

21 Ved processkrifter indleveret til Rettens Justitskontor den 28. maj og den 11. juni 1998 har Kongeriget Spanien i henhold til procesreglementets artikel 115 fremsat begæring om at måtte intervenere i sagerne T-32/98 og T-41/98 til støtte for Kommissionens påstande. Ved kendelser afsagt af formanden for Rettens Fjerde Afdeling den 1. og den 10. juli 1998 er disse begæringer blevet imødekommet. Den 31. juli og den 6. august 1998 har Kongeriget Spanien i begge sager indgivet interventionsindlæg, som parterne har kunnet fremsætte deres bemærkninger til.

22 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Der er dog i form af foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til procesreglementets artikel 64 blevet stillet parterne en række skriftlige spørgsmål, som er blevet besvaret inden for den fastsatte frist.

23 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål under det offentligt retsmøde, som for begge sager blev afholdt den 21. september 1999.

24 Efter at have hørt parterne på dette punkt har Retten besluttet at forene de to sager med henblik på domsafsigelsen.

Parternes påstande

25 I sag T-32/98 har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Forordning nr. 2352/97 annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

26 I sag T-41/98 har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Forordning nr. 2494/97 annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

27 Kommissionen har i sagerne T-32/98 og T-41/98 nedlagt følgende påstande:

— Sagerne afvises, subsidiært frifindes Kommissionen.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

28 Intervenienten har i sagerne T-32/98 og T-41/98 nedlagt følgende påstande:

— Sagerne afvises på grund af manglende søgsmålskompetence.

— Subsidiært frifindes Kommissionen.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Spørgsmålet, om interventionen kan admitteres

29 Sagsøgeren har anført, at Retten ikke kan tage hensyn til de bemærkninger, som Kongeriget Spanien har fremsat i sit interventionsindlæg. Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at der ikke er nogen fællesskabsretlig forbindelse

mellem De Nederlandske Antiller og denne medlemsstat. Kongeriget Nederlandene har nemlig kun ratificeret traktaten om Kongeriget Spaniens tiltrædelse for sit europæiske områdes vedkommende.

30 Det bemærkes, at kendelserne af 1. og 10. juli 1998, hvorved Kongeriget Spanien fik tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionens påstande i sagerne T-32/98 og T-41/98, ganske vist ikke er til hinder for, at der i den endelige dom foretages en fornyet undersøgelse af, om interventionen kan admitteres (Domstolens dom af 8.7.1999, sag C-234/92 P, Shell mod Kommissionen, Sml. I, s. 4501, præmis 25).

31 I modsætning til, hvad sagsøgeren har anført, kan Kongeriget Spaniens intervention i de to sager imidlertid admitteres. I henhold til artikel 37, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen, som finder anvendelse på Retten i henhold til samme statuts artikel 46, stk. 1, kan medlemsstaterne nemlig indtræde i retstvister, der er indbragt for Retten. Den omstændighed, at Kongeriget Nederlandene kun har ratificeret traktaten om Kongeriget Spaniens tiltrædelse for sit europæiske område, kan ikke påvirke sidstnævntes udøvelse af denne ret, som tilkommer det i kraft af dets egenskab af medlemsstat.

Formaliteten

Parternes argumentation

32 Uden formelt at fremsætte formalitetsindsigelse i henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 1, har Kommissionen bestridt, at sagerne kan admitteres, og har henvist til tre grunde.

33 For det første gør Kommissionen gældende, at sagsøgeren ikke kan støtte sine søgsmål på EF-traktatens artikel 173, stk. 2 (efter ændring nu artikel 230, stk. 2, EF). Den har henvist til Domstolens kendelse af 21. marts 1997 (sag C-95/97, Région wallonne mod Kommissionen, Sml. I, s. 1787, præmis 6) og har tilføjet, at traktatens fjerde del ikke tillægger De Nederlandske Antiller særlige rettigheder og heller ikke pålægger dem særlige forpligtelser, som gør deres retsstilling sammenlignelig med medlemsstaternes retsstilling. Deres rolle i beslutningsprocessen vedrørende de områder, der berøres af traktatens fjerde del, kan heller ikke sammenlignes med institutionernes.

34 For det andet mener Kommissionen, at sagerne også må afvises, for så vidt de støttes på traktatens artikel 173, stk. 4. For det første er sagsøgeren ikke umiddelbart berørt af forordningerne nr. 2352/97 og nr. 2494/97 (herefter »de anfægtede forordninger«). De Nederlandske Antiller driver nemlig ikke i sig selv handel med ris med Fællesskabet, og deres regering kan derfor kun være berørt af de anfægtede forordninger, i det omfang virksomhederne i rissektoren på deres område er berørt. Dernæst er sagsøgeren heller ikke individuelt berørt af de anfægtede forordninger. Kommissionen har i denne forbindelse anført, at det ikke er afgørende, at De Nederlandske Antiller er nævnt i traktatens bilag IV. Sagsøgeren hører heller ikke til en lukket kreds af retssubjekter som omhandlet i retspraksis (Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, org. ref.: Rec. s. 197), idet antallet og identiteten af de personer, som de anfægtede forordninger fandt anvendelse på, ikke var endeligt kendt på det tidspunkt, da de blev udstedt. De Nederlandske Antiller har ikke sådanne faktiske eller retlige særegenheder, at de må anses for forskellige fra andre OLT. Hvert OLT har altså, i hvert fald i teorien, mulighed for at forarbejde ris på samme måde som De Nederlandske Antiller. Situationen er en anden end i 1993, hvor kun De Nederlandske Antiller eksporterede ris til Fællesskabet, mens Montserrat i 1996 ligeledes begyndte at eksportere ris. Kommissionen har endvidere anført et uddrag af Rettens kendelse af 16. juni 1998 (sag T-238/97, Comunidad Autónoma de Cantabria mod Rådet, Sml. II, s. 2771, præmis 49 og 50).

35 Når De Nederlandske Antiller desuden nævnes udtrykkeligt i den syvende betragtning til forordning nr. 2352/97, er det alene for at angive, at deres

regerings økonomi- og finansministers beslutning om at indføre en minimumspris for eksport af ris ikke overflødiggør indførelse af de anfægtede beskyttelsesforanstaltninger. Det kan ikke heraf udledes, at sagsøgeren er individuelt berørt af den nævnte forordning. Desuden pålægger OLT-afgørelsens artikel 109 Kommissionen at tage hensyn til de følger, som beskyttelsesforanstaltninger kan have for alle OLT's økonomi, og ikke kun for De Nederlandske Antillers økonomi. Et kvantitativt kriterium udledt af den mængde ris, der eksporteres til Fællesskabet, opfylder heller ikke de formalitetsbetingelser, der er fastlagt i retspraksis.

36 Kommissionen har for det tredje anført, at sagsøgeren først og fremmest ikke har godtgjort at have tilstrækkelig søgsmålsinteresse til at anlægge nærværende annullationssøgsmål i henhold til traktatens artikel 173, stk. 4. Den har henvist til, at De Nederlandske Antiller kun er en del af Kongeriget Nederlandene, som i sig selv har stemmeret i Rådet. Den er derfor af den opfattelse, at i betragtning af den plads, som sagsøgerens repræsentanter har i Nederlandenes regering, kan De Nederlandske Antiller ikke adskilles fra den medlemsstat, som de er en integrerende del af, når denne udtaler sig om et spørgsmål vedrørende OLT.

37 Dernæst har Kommissionen anført, at Kongeriget Nederlandene har en selvstændig søgsmålsret i henhold til traktatens artikel 173, stk. 2, og at de anfægtede forordninger, i modsætning til forordningerne nr. 304/97 og nr. 1036/97, ikke har været genstand for et annullationssøgsmål anlagt af dette (jf. ovenfor, præmis 14 og 15).

38 Endelig har Kommissionen anført, at der for at forsvare OLT's interesser er indført en særlig procedure i Rådet for de medlemsstater, som disse OLT hører til (artikel 1, stk. 5, i OLT-afgørelsens bilag IV). OLT-afgørelsen overdrager det således til disse medlemsstater at forsvare OLT's interesser.

39 I duplikken har Kommissionen anført, at det ikke er ønskeligt at anerkende en søgsmålsinteresse for sagsøgeren, da det ville være ensbetydende med at anerkende, at denne for Fællesskabets retsinstanser kunne anfægte den interesseafvejning, som er blevet foretaget af de kompetente organer i Kongeriget Nederlandene, og som på dette område kun skal foretages af disse. Retten har bekræftet denne opfattelse i den ovennævnte kendelse i sagen Comunidad Autónoma de Cantabria mod Rådet. Situationen var derimod en anden i den sag, der har givet anledning til Rettens dom af 30. april 1998 (sag T-214/95, Vlaams Gewest mod Kommissionen, Sml. II, s. 717), idet den anfægtede kommissionsbeslutning vedrørte en støtte, som henhørte under en af Kongeriget Belgiens føderale enheders enekompetence. I nærværende sag har Kommissionen fremhævet, at de forskellige enheder, som Nederlandene består af, ikke har nogen selvstændig kompetence af denne art med hensyn til handelsordningen for OLT.

40 Kongeriget Spanien har ligeledes nedlagt påstand om sagernes afvisning og har herved bemærket, at sagsøgeren ikke har søgsmålskompetence. Det har bl.a. anført, at sagsøgeren ikke er umiddelbart berørt af de anfægtede forordninger, idet der endnu skal træffes foranstaltninger til gennemførelse af disse forordninger.

41 Sagsøgeren har bestridt samtlige Kommissionens argumenter og gjort gældende, at sagerne kan antages til realitetsbehandling i henhold til traktatens artikel 173, såvel stk. 2 som stk. 4.

Rettens bemærkninger

42 Hvad først angår spørgsmålet, om sagerne kan admitteres, for så vidt de er anlagt i henhold til traktatens artikel 173, stk. 2, bemærkes, at Retten i henhold til artikel 3 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1, berigtiget i EFT L 241 af 17.8.1989), som ændret, har beføjelse til i første instans

at påkende annullationssøgsmål, som anlægges i henhold til traktatens artikel 173, stk. 4. Derimod er det kun Domstolen, der har kompetence til at påkende sager, der anlægges i henhold til traktatens artikel 173, stk. 2, af en medlemsstat, Rådet eller Kommissionen. Hvis den sagsøgende regering derfor mente at kunne kræve de anfægtede forordninger annulleret i henhold til sidstnævnte bestemmelse, skulle den have anlagt sagerne ved Domstolen.

43 Under alle omstændigheder fremgår det af den generelle måde, hvorpå traktaterne er opbygget, at begrebet medlemsstat i bestemmelserne vedrørende institutionerne og navnlig i bestemmelserne vedrørende domstolsprøvelse kun omfatter regeringsmyndighederne i De Europæiske Fællesskabers medlemsstater, og det kan ikke antages også at omfatte regionale regeringer og selvstændige fællesskabers regeringer, uanset hvilken kompetence de måtte være tillagt (dommen i sagen Vlaams Gewest mod Kommissionen, præmis 28, kendelsen i sagen Comunidad Autónoma de Cantabria mod Rådet, præmis 42 og den dér nævnte retspraksis, og Rettens kendelse af 23.10.1998, sag T-609/97, Regione Puglia mod Kommissionen og Spanien, Sml. II, s. 4051, præmis 16). Sagsøgeren har følgelig ikke søgsmålskompetence i henhold til traktatens artikel 173, stk. 2.

44 Hvad dernæst angår spørgsmålet, om sagerne kan admitteres, for så vidt de er anlagt i henhold til traktatens artikel 173, stk. 4, bemærkes indledningsvis, at traktatens bestemmelser om privates søgsmålsret ikke kan fortolkes indskrænkende (jf. bl.a. dommen i sagen Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, på s. 413, org. ref.: Rec., på s. 222, og Rettens dom af 11.7.1996, forenede sager T-528/93, T-542/93, T-543/93 og T-546/93, Métropole télévision m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 649, præmis 60).

45 Det står fast, at De Nederlandske Antiller er en selvstændig enhed, som er en juridisk person i henhold til nederlandsk ret. En territorial bestanddel af en medlemsstat, som er en juridisk person i henhold til national ret, kan imidlertid principielt anlægge et annullationssøgsmål i henhold til traktatens artikel 173, stk. 4, hvorefter enhver fysisk eller juridisk person kan anlægge sag til anfægtelse

af beslutninger, der retter sig til ham, samt beslutninger, som skønt de er udfærdiget i form af en forordning eller en beslutning rettet til en anden person, dog berører ham umiddelbart og individuelt (kendelsen i sagen Comunidad Autónoma de Cantabria mod Rådet, præmis 43).

46 Da de anfægtede forordninger ikke er beslutninger rettet til sagsøgeren som omhandlet i traktatens artikel 173, stk. 4, må det undersøges, om de er generelle retsakter, eller om de må anses for beslutninger truffet i form af en forordning. Ved afgørelsen om, hvorvidt en retsakt er almengyldig, skal der tages stilling til dens beskaffenhed og de retsvirkninger, den er tænkt at skulle have eller faktisk har (Domstolens dom af 6.10.1982, sag 307/81, Alusuisse mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 3463, præmis 8).

47 I dette tilfælde fremgår det ganske vist af præamblen til forordning nr. 2352/97, at Kommissionen, da denne retsakt blev udstedt, tog sagsøgerens holdning i betragtning, og navnlig at denne havde fastsat af en minimumspris for eksport. Desuden har Kommissionen hverken i sine skriftlige indlæg eller under retsmødet bestridt, at den på det tidspunkt, da de anfægtede forordninger blev udstedt, havde kendskab til, at størstedelen af indførslerne af ris med oprindelse i OLT hidrørte fra De Nederlandske Antiller. Det må dog nødvendigvis fastslås, at Kommissionen ikke har truffet beslutninger, som kun vedrører indførsler af ris med denne oprindelse. Kommissionen har nemlig truffet foranstaltninger af generel rækkevidde, som gælder uden forskel for indførsel af ris med oprindelse i alle OLT.

48 Følgelig har de anfægtede forordninger efter deres art generel rækkevidde og er ikke beslutninger som omhandlet i EF-traktatens artikel 189 (nu artikel 249 EF).

49 Det må imidlertid undersøges, om sagsøgeren, på trods af de anfægtede forordningers generelle rækkevidde, alligevel kan anses for at være umiddelbart

og individuelt berørt af disse. At en retsakt har generel rækkevidde, udelukker nemlig ikke, at visse fysiske eller juridiske personer kan være umiddelbart og individuelt berørt af den (jf. Domstolens dom af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorniu mod Rådet, Sml. I, s. 1853, præmis 19, Rettens dom af 14.9.1995, forenede sager T-480/93 og T-483/93, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2305, præmis 66, og af 13.12.1995, forenede sager T-481/93 og T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2941, præmis 50).

50 Hvad først angår spørgsmålet, om sagsøgeren er individuelt berørt af de anfægtede forordninger, bemærkes, at for at en fysisk eller juridisk person kan anses for at være individuelt berørt af en retsakt af generel rækkevidde udstedt af en fællesskabsinstitution, kræves det, at denne person berøres individuelt på grund af visse egenskaber, som er særlige for ham, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre (dommene i sagerne Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, på s. 414, org. ref.: Rec., på s. 223, og Codorniu mod Rådet, præmis 20; Rettens dom af 27.4.1995, sag T-12/93, CCE de Vittel m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1247, præmis 36, og af 17.6.1998, sag T-135/96, UEAPME mod Rådet, Sml. II, s. 2335, præmis 69, og Rettens kendelse af 30.9.1997, sag T-122/96, Federolio mod Kommissionen, Sml. II, s. 1559, præmis 59).

51 I denne forbindelse bemærkes, at ifølge fast retspraksis kan den omstændighed, at Kommissionen i medfør af særlige bestemmelser er forpligtet til at tage hensyn til retsvirkningerne for visse borgeres situation af den retsakt, den agter at vedtage, individualisere disse borgere (Domstolens dom af 17.1.1985, sag 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 207, og af 26.6.1990, sag C-152/88, Sofrimport mod Kommissionen, Sml. I, s. 2477, Rettens dom i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, præmis 67, og Domstolens dom af 11.2.1999, sag C-390/95 P, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 769, præmis 25-30).

52 I det foreliggende tilfælde er forordning nr. 2352/97 og som gennemførelsesforanstaltning til denne forordning nr. 2494/97 blevet udstedt i henhold til OLT-afgørelsens artikel 109, som i stk. 1 bestemmer, at Kommissionen på visse betingelser kan træffe beskyttelsesforanstaltninger.

53 Artikel 109 bestemmer i stk. 2, at »ved anvendelsen af stk. 1 skal der fortrinsvis vælges foranstaltninger, som bringer mindst mulig forstyrrelse i associeringens og Fællesskabets funktion. Disse foranstaltninger må ikke gå ud over, hvad der er absolut nødvendigt for at afhjælpe de opståede vanskeligheder«.

54 Det følger af denne bestemmelse, at når Kommissionen påtænker at træffe beskyttelsesforanstaltninger i henhold til OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1, er den forpligtet til at tage de skadelige virkninger i betragtning, som dens beslutning vil kunne have for vedkommende oversøiske lands eller territoriums økonomi samt for de berørte virksomheder (dom af 11.2.1999, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, præmis 28, og dom af 14.9.1995, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, præmis 70).

55 Sagsøgeren figurerer blandt de OLT, som udtrykkeligt er nævnt i traktatens bilag IV, og som bestemmelserne i traktatens fjerde del om OLT's associering finder anvendelse på. I henhold til OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 2, var Kommissionen følgelig, da de anfægtede forordninger blev udstedt, forpligtet til at tage sagsøgerens særlige situation i betragtning, så meget desto mere, som det kunne forudses, at de negative følger af de trufne foranstaltninger først og fremmest ville være mærkbare på dennes område. På tidspunktet for udstedelsen af de anfægtede forordninger var Kommissionen, som den i øvrigt har erkendt såvel i sine skriftlige indlæg som under retsmødet, bekendt med, at størstedelen af indførslerne til Fællesskabet af ris med oprindelse i OLT hidrørte fra De Nederlandske Antiller.

56 Da sagsøgeren således nød en særlig beskyttelse i henhold til fællesskabsretten på det tidspunkt, da Kommissionen udstedte de anfægtede forordninger, er sagsøgeren ramt af disse på grund af en faktisk situation, der adskiller denne fra alle andre og derfor individualiserer sagsøgeren i forhold til enhver anden person (dommene i sagerne Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, på s. 414, org. ref.: Rec., på s. 223, og Piraiki-Patraiki, præmis 28-31, og dom af 11.2.1999, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, præmis 28). Følgelig er sagsøgeren individuelt berørt af de anfægtede forordninger i traktatens artikel 173, stk. 4's forstand.

57 Som Kommissionen har fremhævet, er det ganske vist ikke tilstrækkeligt til at anerkende, at en regional myndighed i en medlemsstat er individuelt berørt af en fællesskabsretsakt, at denne godtgør, at anvendelsen eller iværksættelsen af retsakten kan påvirke de socio-økonomiske forhold på dens område (jf. kendelserne i sagerne Comunidad Autónoma de Cantabria mod Rådet, præmis 49 og 50, og Regione Puglia mod Kommissionen og Spanien, præmis 21 og 22). I det foreliggende tilfælde er sagsøgeren imidlertid individuelt berørt af de anfægtede forordninger, eftersom Kommissionen, da den påtænkte at udstede dem, var forpligtet til specielt at tage hensyn til sagsøgerens situation i henhold til OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 2.

58 Hvad dernæst angår sagsøgerens interesse i at anlægge sag for at opnå annullation af de anfægtede forordninger, kan en sådan interesse ikke udelukkes alene af den grund, at Kongeriget Nederlandene har en selvstændig søgsmålsret i henhold til traktatens artikel 173, stk. 2. I denne forbindelse bemærkes, at den omstændighed, at en medlemsstat og en af dens myndigheder samtidig har interesse i at anlægge sag til prøvelse af samme retsakt, på andre områder ikke har foranlediget Retten til at antage, at myndighedens søgsmålsinteresse ikke var tilstrækkelig til, at en sag med påstand om annullation anlagt i henhold til traktatens artikel 173, stk. 4, kunne antages til realitetsbehandling (jf. Rettens dom i sagen Vlaams Gewest mod Kommissionen, præmis 30, og af 15.12.1999, forenede sager T-132/96 og T-143/96, Freistaat Sachsen og Volkswagen mod Kommissionen, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 92). Den omstændighed, at Kongeriget Nederlandene i henhold til artikel 1, stk. 5, i OLT-afgørelsens bilag IV kunne indlede den særlige procedure ved Rådet mod de anfægtede forordninger, kan heller ikke påvirke sagsøgerens søgsmålsinteresse i det foreliggende tilfælde.

59 Kommissionens argument om, at den interesseafvejning, som en medlemsstat foretager mellem de forskellige regioner, som den består af, før denne medlemsstat fastlægger sin stilling i Rådet, ikke kan anfægtes af en bestemt region for Fællesskabets retsinstanser, må ligeledes forkastes. Hertil bemærkes blot, at de anfægtede forordninger er udstedt af Kommissionen og ikke af Rådet. Kommissionen udøver imidlertid sine funktioner i fuld uafhængighed af medlemsstaterne i Fællesskabets almindelige interesse.

60 Hvad endelig angår spørgsmålet, om sagsøgeren er umiddelbart berørt af de anfægtede forordninger, må det fastslås, at forordning nr. 2352/97 indeholder en fuldstændig ordning, som ikke giver plads for noget skøn fra medlemsstaternes myndigheders side. For ris med oprindelse i OLT fastsætter den nemlig bindende regler om ansøgning om og udstedelse af importlicenser og bemyndiger desuden Kommissionen til at udsætte udstedelsen heraf, såfremt der sker en overskridelse af en kvote, som den fastsætter, og indtræder mærkbare forstyrrelser på markedet. Sagsøgeren er følgelig umiddelbart berørt af forordning nr. 2352/97 (jf. Domstolens dom af 13.5.1971, forenede sager 41/70-44/70, International Fruit Company m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 83, org. ref.: Rec. s. 411, præmis 23-28, og af 23.4.1986, sag 294/83, Les Verts mod Parlamentet, Sml. s. 1339, præmis 31).

61 Sagsøgeren er også umiddelbart berørt af forordning nr. 2494/97, da denne forordning udelukker udstedelse af importlicenser for ris henhørende under KN-kode 1006 med oprindelse i OLT for ansøgninger indgivet fra den 3. december 1997 og suspenderer indgivelse af nye ansøgninger om eksportlicenser for ris med sådan oprindelse indtil den 31. december 1997.

62 Det følger af det foregående i sin helhed, at sagerne kan antages til realitetsbehandling.

Realiteten

63 Sagsøgeren har påberåbt sig ti anbringender til støtte for sit søgsmål i sag T-32/98. Det første er magtfordrejning. Det andet er fejlagtigt valg af hjemmel for forordning nr. 2352/97. Det tredje er tilsidesættelse af princippet om retssikkerhed og det fjerde tilsidesættelse af traktatens artikel 133, stk. 1. Det femte er tilsidesættelse af traktatens artikel 132, nr. 1, og artikel 134 samt af OLT-

afgørelsens artikel 102 og af artikel 19 i OLT-afgørelsens bilag II. Det sjette anbringende er tilsidesættelse af artikel 7, stk. 5, i aftalen om beskyttelsesforanstaltninger og af artikel XIII:2c i GATT (den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel) 1994 samt af EF-traktatens artikel 228, stk. 7 (efter ændring nu artikel 300, stk. 7, EF). Det syvende anbringende er tilsidesættelse af OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1. Det ottende anbringende er tilsidesættelse af OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 2. Det niende anbringende er tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 190 (nu artikel 253 EF) og det tiende tilsidesættelse af væsentlige formkrav.

64 I sag T-41/98 har sagsøgeren nedlagt påstand om annullation af forordning nr. 2494/97 og påberåbt sig, at forordning nr. 2352/97 er retsstridig, under henvisning til de samme anbringender som dem, der påberåbes i sag T-32/98.

65 Der skal først tages stilling til anbringendet om tilsidesættelse af OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1.

Parternes argumentation

66 Sagsøgeren har for det første anført, at OLT-aftalens artikel 109, stk. 1, ikke tillader Kommissionen at træffe beskyttelsesforanstaltninger på grund af omfanget af indførsler med oprindelse i OLT. Sagsøgeren har herved henvist til traktatens artikel 132, nr. 1, og fremhævet, at medlemsstaterne ikke er bemyndiget til at træffe beskyttelsesforanstaltninger, der begrænser samhandelen mellem dem på grund af omfanget af indførsler fra andre medlemsstater. For det andet har sagsøgeren anført, at selv hvis det antages, at Kommissionen har ret til at påberåbe sig omfanget af indførsler fra OLT som begrundelse for at træffe

beskyttelsesforanstaltninger i dette tilfælde, kan den ikke godtgøre, at der var risiko for, at den mængde ris, der indføres fra OLT, er så stor, at den forårsager en forstyrrelse på det fælles marked. For det tredje har sagsøgeren anført, at en sådan forstyrrelse ikke kunne følge af omfanget af indførsler af ris fra OLT på grund af den minimumseksportpris, som var blevet indført for ris med oprindelse i De Nederlandske Antiller.

67 Kommissionen har heroverfor for det første anført, at sagsøgerens første argument er baseret på en urigtig fortolkning af traktatens artikel 132, nr. 1. Denne bestemmelse indeholder ikke en ubetinget retsregel, men nævner blot et af formålene med samarbejdet mellem OLT og Fællesskabet. Sagsøgeren kan følgelig ikke gyldigt påberåbe sig denne artikel som begrundelse for, at Kommissionen ikke skulle have ret til at indføre foranstaltninger i henhold til OLT-afgørelsens artikel 109 på grund af omfanget af indførslerne af varer med oprindelse i OLT.

68 For det andet har Kommissionen fremhævet, at forøgelsen af de mængder ris, der er indført fra OLT fra høståret 1995/1996, har været stærkere end forøgelsen af den samlede mængde indførsler af ris til Fællesskabet. Andelen af indførsler fra OLT er steget siden høståret 1994/1995, indtil de første beskyttelsesforanstaltninger blev truffet i begyndelsen af 1997.

69 Kommissionen har erklæret, at Fællesskabets statistikker viser, at den samlede mængde indførsler af ris med oprindelse i OLT androg 162 541 tons poleret ris for høståret 1996/1997, og ikke 65 000 tons, som sagsøgeren hævder. Forøgelsen af indførslerne af ris fra OLT udsatte således prisen for paddy-ris fra EF for et meget hårdt pres, som nødvendiggjorde interventionsopkøb og endog udførsler med restitutioner af indica-ris fra EF på et marked, som imidlertid havde strukturelt underskud. Beskyttelsesforanstaltningerne har faktisk kunnet standse og ændre den faldende tendens, der var konstateret på Fællesskabets marked.

70 Kommissionen har endvidere fremhævet, at den ikke skulle godtgøre, at der var årsagsforbindelse mellem truslen om forstyrrelse af Fællesskabets marked for ris og indførslen af ris med oprindelse i OLT. Det er tilstrækkeligt, at der er en vis forbindelse mellem de to fænomener. Det kan herved ikke nægtes, at indførslerne fra tredjelande har indflydelse på dette marked.

71 For det tredje har Kommissionen anført, at selv om den ris med oprindelse i OLT, som eksporteres til Fællesskabet, i det væsentlige har oprindelse på Antillerne, står det dog fast, at den ikke udelukkende stammer fra De Nederlandske Antiller. Kommissionen har anført, at den var nødsaget til at fastsætte en grænse for alle OLT, og at den følgelig ikke kunne træffe en særskilt foranstaltning alene for De Nederlandske Antiller.

72 Intervenienten har anført, at da forordning nr. 2352/97 blev udstedt, fremkaldte indførslerne af ris med oprindelse i OLT alvorlige forstyrrelser på det fælles marked. Intervenienten har bl.a. nævnt udtalelser i Europa-Parlamentet fra parlamentsmedlemmer og medlemmer af Kommissionen, som viser, at disse indførsler blev forøget betydeligt fra 1995. Intervenienten har ligeledes fremlagt oplysninger om prisen på tilsvarende afskallet indica-ris produceret på dennes område, som viser et fald i denne pris mellem januar 1997 og februar 1998. Intervenienten har også henvist til det vide skøn, som Kommissionen har på dette område.

Rettens bemærkninger

73 Det bemærkes først, at forordning nr. 2352/97 er blevet udstedt i henhold til OLT-afgørelsens artikel 109.

74 I henhold til OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1, kan Kommissionen træffe eller tillade de »nødvendige beskyttelsesforanstaltninger«, enten »såfremt anvendelsen af [OLT-afgørelsen, som i princippet giver varer med oprindelse i OLT fri adgang til Fællesskabet], medfører alvorlige forstyrrelser i en erhvervssektor i Fællesskabet eller i en eller flere medlemsstater eller bringer disses finansielle stabilitet udadtil i fare«, eller »såfremt der opstår vanskeligheder, der vil kunne medføre en forringelse af situationen i en erhvervssektor inden for Fællesskabet eller i en af dettes regioner«.

75 Under retsmødet erklærede Kommissionen, at ordlyden af første punktum i den anden betragtning til forordning nr. 2352/97 giver indtryk af, at denne falder ind under det første tilfælde, der nævnes i OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1.

76 Det må fastslås, at det faktisk fremgår af denne passus i forordning nr. 2352/97, at Kommissionen har truffet den omtvistede foranstaltning på denne baggrund. Første punktum i den anden betragtning til forordning nr. 2352/97 lyder nemlig således: »En ubegrænset import af ris med oprindelse i OLT risikerer at medføre alvorlige forstyrrelser på Fællesskabets rismarked.«

77 Domstolen har imidlertid præciseret i dommen af 11. februar 1999, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, at »i det første tilfælde, der nævnes i [OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1], nemlig såfremt anvendelsen af OLT-afgørelsen medfører alvorlige forstyrrelser i en erhvervssektor i Fællesskabet, eller i en eller flere medlemsstater eller bringer disses finansielle stabilitet udadtil i fare, skal det [...] godtgøres, at der er en årsagsforbindelse, fordi beskyttelsesforanstaltningerne skal have til formål at fjerne eller formindske de vanskeligheder, der er opstået i den pågældende sektor« (præmis 47).

78 Selv om Kommissionen således har et vidt skøn, ikke blot med hensyn til, om de betingelser, der kan begrunde vedtagelsen af en beskyttelsesforanstaltning, er opfyldt, men også med hensyn til det principielle spørgsmål, om der skal vedtages sådanne foranstaltninger (dom af 14.9.1995, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, præmis 122, og af 11.2.1999, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, præmis 48), står det dog fast, at for at den i den omhandlede situation kunne indføre de foranstaltninger, der er truffet i forordning nr. 2352/97, måtte den godtgøre, at der var årsagsforbindelse mellem anvendelsen af OLT-afgørelsen og de indtrådte forstyrrelser på Fællesskabets marked.

79 Det må imidlertid fastslås, at det ikke fremgår af forordning nr. 2352/97, at Kommissionen har godtgjort, at der er en sådan forbindelse. I præamblen forklares det således ikke, hvordan og i hvilket omfang anvendelsen af OLT-afgørelsen, som garanterer »en ubegrænset import af ris med oprindelse i OLT« (jf. ovenfor i præmis 76), fremkaldte alvorlige forstyrrelser af Fællesskabets marked for ris, således at det var nødvendigt at udstede forordning nr. 2352/97 for at fjerne eller formindske de konstaterede vanskeligheder.

80 På det tidspunkt, da forordning nr. 2352/97 blev udstedt, nemlig den 27. november 1997, var forordning nr. 1036/97, som begrænsede indførslerne af ris fra OLT (jf. ovenfor, præmis 15), ganske vist næsten udløbet, og afgørelsen om midtvejsrevision, som har de samme retsvirkninger (jf. ovenfor præmis 11), var endnu ikke trådt i kraft. Med udstedelsen af de anfægtede forordninger har Kommissionen altså villet kontrollere og begrænse indførslerne af ris med oprindelse i OLT mellem udløbet af forordning nr. 1036/97 og ikrafttrædelsen af afgørelsen om midtvejsrevision.

81 I stedet for at undersøge konkret, hvilke virkninger anvendelsen af OLT-afgørelsen kunne have på Fællesskabets marked for ris, har Kommissionen

imidlertid blot antaget, at denne anvendelse i mangel af beskyttelsesforanstaltninger til begrænsning af indførslerne af ris fra OLT nødvendigvis ville forstyrre dette marked alvorligt.

82 Det står således fast, at Kommissionen ikke har undersøgt, om prisen på ris indført fra OLT var lavere end prisen på fællesskabsris. Kommissionen erkender nemlig i sit svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten af 14. juni 1999, at den aldrig har »foretaget en sammenligning mellem prisen på ris indført fra OLT og prisen på fællesskabsris«. Den har forklaret, at dens opfattelse, hvorefter det var nødvendigt at træffe den anfægtede foranstaltning, »ikke var baseret på den eventuelt lavere eksportpris for ris [...], men på truslen om en indførsel af ubegrænsede mængder (jf. anden betragtning til forordning nr. 2352/97)«. Hvis det imidlertid, som sagsøgeren hævder, havde vist sig, at ris indført fra OLT blev forhandlet til en højere pris end prisen på fællesskabsris, kunne den ikke i Fællesskabet være genstand for en så stor efterspørgsel, at de indførte mængder kunne have medført alvorlige forstyrrelser på det fælles marked efter udløbet af forordning nr. 1036/97.

83 Truslen om indførsel af ubegrænsede mængder varer med oprindelse i OLT er imidlertid en direkte følge af anvendelsen af bestemmelserne i traktatens fjerde del og af OLT-afgørelsen, som bestemmer, at samhandelen med OLT i princippet finder sted på samme vilkår som samhandelen mellem medlemsstaterne (jf. ovenfor, præmis 2-8). Hvis en sådan trussel, som altid er overhængende i mangel af beskyttelsesforanstaltninger, var tilstrækkelig til at godtgøre, at der består en årsagsforbindelse mellem anvendelsen af OLT-afgørelsen og eventuelle forstyrrelser i en erhvervssektor i Fællesskabet, og altså til at berettige indførelse af beskyttelsesforanstaltninger i henhold til OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1, ville det være fuldstændig umuligt at virkeliggøre formålene med bestemmelserne i traktatens fjerde del og OLT-afgørelsen.

84 Det må derfor konkluderes, at Kommissionen i strid med kravene i OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1, ikke har godtgjort, at der er en årsagsforbindelse mellem omfanget af indførslerne fra OLT som følge af anvendelsen af OLT-afgørelsen og eventuelle alvorlige forstyrrelser, som er konstateret på Fællesskabets marked for ris. Denne undladelse følger af en retsvildfarelse, da Kommissionen ydermere i sit svarskrift i begge sager har fremhævet, at den ikke var forpligtet til at godtgøre, at der var en sådan forbindelse.

85 Der må følgelig gives sagsøgeren medhold i anbringendet om en tilsidesættelse af OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1.

86 Det tilkommer ikke Retten i forbindelse med et annullationssøgsmål at sætte sin egen vurdering i stedet for Kommissionens og på grundlag af sagens akter at vurdere, om der faktisk, da forordning nr. 2352/97 blev udstedt, var en årsagsforbindelse mellem anvendelsen af OLT-afgørelsen og de forstyrrelser, som angiveligt var indtrådt på Fællesskabets marked for ris på dette tidspunkt (jf. Rettens dom af 22.10.1996, forenede sager T-79/95 og T-80/95, SNCF og British Railways mod Kommissionen, Sml. II, s. 1491, præmis 64).

87 Uden at det er nødvendigt at tage stilling til, om de øvrige anbringender, som sagsøgeren har påberåbt sig, er begrundede, vil forordning nr. 2352/97 følgelig være at annullere. Som en konsekvens heraf er forordning nr. 2494/97, som er baseret på forordning nr. 2352/97, også retsstridig og må følgelig også annulleres.

Sagsomkostningerne

88 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har tabt sagen, bør den dømmes til at betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger i overensstemmelse med dennes påstand.

89 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, bærer Kongeriget Spanien, der er indtrådt i sagen til støtte for Kommissionens påstande, sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

1) Sagerne T-32/98 og T-41/98 forenes med henblik på domsafsigelsen.

2) Kommissionens forordning (EF) nr. 2352/97 af 27. november 1997 om særlige foranstaltninger for indførsel af ris med oprindelse i de oversøiske lande og territorier annulleres.

3) Kommissionens forordning (EF) nr. 2494/97 af 12. december 1997 om udstedelse af importlicenser for ris henhørende under KN-kode 1006 med oprindelse i de oversøiske lande og territorier som led i de særlige foranstaltninger, der blev indført ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2352/97, annulleres.

4) Kommissionen bærer sine egne omkostninger samt de omkostninger, der er afholdt af De Nederlandske Antillers regering i begge sager.

5) Intervenienten bærer sine egne omkostninger i begge sager.

Jaeger Lenaerts Azizi

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. februar 2000.

H. Jung

Justitssekretær

K. Lenaerts

Afdelingsformand